

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ภาพตายตัวของตัวละครต่าง ๆ ในภาพยนตร์ไทย” มุ่งศึกษาถึงภาพตายตัวของตัวละครต่าง ๆ ในภาพยนตร์ไทย เพื่อทำความเข้าใจถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อภาพตายตัวของตัวละครในภาพยนตร์ไทย และผลที่เกิดขึ้นจากภาพตายตัวในแง่การสื่อสารกับมวลชน

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ โดยอาศัยแนวคิดเรื่องภาพตายตัว (Stereotypes) แนวคิดเรื่องตัวละคร (Characters) แนวคิดเรื่องละครเมโลดราม่า (Melodrama) แนวคิดเรื่องรหัสสารเชิงเสมือนจริง (Analogic Message Codes) และแนวคิดเรื่อง (Thai Film Conventions) เป็นแนวคิดหลักในการทำความเข้าใจภาพตายตัวของตัวละครต่าง ๆ ในภาพยนตร์ไทย โดยการศึกษาจากตัวละคร พระเอก นางเอก ผู้ร้าย ตัวตามพระ ตัวตามนาง และตัวอิจฉา ในภาพยนตร์ไทยที่ออกฉายในช่วงปี พ.ศ. 2500 – 2549

ในการศึกษาวิจัยใช้การตีความเชิงสัญลักษณ์ (Iconography) โดยทำการศึกษาจากสื่อโทรทัศน์ วัสดุ อันได้แก่ เทปโทรทัศน์ วีดีโอซีดี และดีวีดีวีซีดี เป็นหลัก นอกจากนี้ยังใช้การวิจัยเอกสาร (Document Research) และการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-Depth Interview) เพื่อใช้ประกอบการวิเคราะห์และอภิปรายผลการวิจัย

ภาพตายตัวของตัวละครต่าง ๆ ในภาพยนตร์ไทย

พระเอก

ในยุคมภาพยนตร์ 16 ม.ม. ตัวละครพระเอกมีภาพตายตัวที่เด่นชัด คือ มีหน้าตาหล่อเหลา ตามลักษณะซึ่งเป็นที่ความนิยมในยุคนั้น มีรูปร่างสูงใหญ่ กำยำ ล้ำสัน ร่างกายมีมัดกล้ามเนื้อเด่นชัด มีความสูงไม่ต่ำกว่า 170 เซนติเมตร ตัวละครมีบุคลิกตายตัว (Static Character) เป็นคนดีตั้งแต่ต้นจนจบ ไม่เคยทำผิดคิดชั่ว ตัวละครอยู่ในวัยหนุ่ม มีอายุอยู่ระหว่าง 20 – 40 ปี มีสถานภาพโสด ตัวละครมีลักษณะเสียงที่ตายตัว จากเสียงพากย์ของนักพากย์ชื่อดังเพียงไม่กี่คน ลักษณะเสียงทุ้ม โทนเสียงต่ำ น้ำเสียงหนักแน่น กังวาน ไพเราะน่าฟัง การออกเสียงไม่กรรโชกโหวกเหวก กล่าวได้ว่า

ภาพตายตัวของพระเอกในยุคนาฏยอนตร์ 16 ม.ม. มีลักษณะทุกอย่างที่เหนือกว่ามาตรฐานคนปกติทั่วไป

ในขณะที่ตัวละครพระเอกในภาพยนตร์ไทยในยุคหลังจากนั้น ก็เริ่มมีภาพตายตัวที่เด่นชัดลดน้อยลงเป็นลำดับ ตัวละครพระเอกบางเรื่องไม่จำเป็นต้องมีหน้าตาที่หล่อจัด รูปร่างสรีระมิติต้องเป็นอย่างชายงามเยี่ยงในอดีต มีรูปร่างสูงในลักษณะที่ใกล้เคียงกับมาตรฐานชายไทยทั่วไป พระเอกไม่จำเป็นต้องเป็นคนดี โจรหรือนักเลงก็สามารถเป็นพระเอกได้ ตัวละครมีบุคลิกหลายมิติ (Round Character) มีลักษณะเป็นมนุษย์ปุถุชน มีทั้งความดีและความเลวอยู่ในตัวเอง ตัวละครยังคงอยู่ในวัยหนุ่มแต่มีช่วงอายุที่ลดลง คือ ประมาณ 17 - 30 ปี มีสถานภาพโสด ลักษณะเสียงตัวละครพระเอกมีความหลากหลาย อันเนื่องมาจากเป็นเสียงของนักแสดงเองมิได้ใช้เสียงนักพากย์อีกต่อไป น้ำเสียงของพระเอกส่วนใหญ่ยังคงมีความน่าฟัง แม้ความไพเราะของเสียงจะลดลง เพราะคุณภาพเสียงของนักแสดงมีอาจสู้นักพากย์อาชีพ กล่าวได้ว่าภาพตายตัวของพระเอกในภาพยนตร์ยุคหลังมีความสำคัญลดน้อยลง ในขณะที่ความสมจริงสมจังของตัวละครตามเรื่องราวในภาพยนตร์เป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากยิ่งขึ้น ตัวละครพระเอกมีแนวโน้มที่มีลักษณะความเป็นมนุษย์ปุถุชนมากขึ้นเป็นลำดับ

นางเอก

นางเอกในภาพยนตร์ยุค 16 ม.ม. มีภาพตายตัวที่เด่นชัดคือ มีหน้าตาสวยตามลักษณะซึ่งเป็นที่นิยมในยุคนั้น มีรูปร่างทรวดทรงที่ได้สัดส่วน ของขนาดหน้าอก เอว และสะโพก ในมาตรฐานของการประกวดนางงาม มีความสูงประมาณ 155 - 165 เซนติเมตร ตัวละครมีบุคลิก (Static Character) เป็นคนดีตั้งแต่ต้นจนจบ ไม่เคยทำผิดคิดร้ายกับใคร ตัวละครอยู่วัยสาวมีอายุประมาณ 17 - 30 ปี มีสถานภาพโสด และเป็นสาวพรหมจรรย์ ตัวละครมีลักษณะเสียงที่ตายตัวจากเสียงพากย์ของนักพากย์ชื่อดังไม่กี่คน เสียงหวาน น้ำเสียงไพเราะสดใส ระดับเสียงไม่ต่ำหรือสูงเกินไป กล่าวได้ว่าภาพตายตัวของนางเอกในภาพยนตร์ไทยยุค 16 ม.ม. มีลักษณะที่เหนือกว่ามาตรฐานหญิงไทยปกติทั่วไปในขณะนั้น

ขณะที่นางเอกในภาพยนตร์ไทยในยุคหลัง ภาพตายตัวเริ่มคลายความเด่นชัดลงเป็นลำดับ นางเอกยังคงมีหน้าตาสวยตามลักษณะซึ่งเป็นที่นิยมในยุคนั้น แต่รูปร่างทรวดทรงมิได้มีส่วนดังเช่นในอดีต นางเอกส่วนใหญ่มักมีรูปร่างผอมบาง มีช่วงขายาว หน้าอกเล็ก มีความสูงประมาณ 165 - 175 เซนติเมตร ตัวละครมีทั้งที่มีบุคลิกตายตัว (Static Character) เป็นคนดีไม่

เคยเปลี่ยนแปลง และตัวละครที่มีบุคลิกหลายมิติ (Round Character) ที่มีความเป็นมนุษย์ปุถุชน มีทั้งความดีและความชั่วในตัวเอง ตัวละครอยู่ในวัยสาวมีอายุประมาณ 15 – 30 ปี มีสถานภาพ โสด นางเอกส่วนใหญ่ยังคงเป็นสาวพรหมจรรย์ แต่การยึดถือหรือให้ความสำคัญกับพรหมจรรย์มี ลดน้อยลง ลักษณะเสียงของตัวละครมีความหลากหลาย เนื่องจากใช้เสียงของนักแสดงไม่ได้ใช้ เสียงของนักพากย์อีกต่อไป น้ำเสียงของนางเอกส่วนใหญ่ยังคงมีความน่าฟัง แม้ความไพเราะของ เสียงอาจลดลง ด้วยคุณภาพของเสียงของนักแสดงมีอาจเทียบนักพากย์ได้ อาจกล่าวได้ว่าภาพ ตายตัวของนางเอกในภาพยนตร์ยุคหลังความสำคัญลดน้อยลง ตัวละครนางเอกมีแนวโน้มมี ลักษณะความเป็นมนุษย์ปุถุชนมากขึ้นเช่นเดียวกับตัวละครพระเอก

ผู้ร้าย

ภาพยนตร์ไทยในช่วงปี พ.ศ. 2500 - 2537 ผู้ร้ายส่วนใหญ่มีภาพตายตัวที่เด่นชัด คือเป็น ตัวละครที่มีบุคลิกตายตัว (Static Character) เป็นคนเลวเสมอต้นเสมอปลายตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง และมีรูปลักษณ์ และ/หรือ บุคลิก ที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเป็นผู้ร้ายหรือเป็นคนเลว

ในขณะที่ผู้ร้ายในภาพยนตร์ยุคปัจจุบัน (พ.ศ. 2538 – 2549) มีภาพตายตัวที่เด่นชัดลดลง ตัวละครมีทั้งที่ยังคงมีบุคลิกตายตัว (Static Character) และตัวละครที่มีบุคลิกหลายมิติ (Round Character) มีทั้งความดีและความเลวอยู่ในตัวเอง มีความเป็นมนุษย์ปุถุชน ขณะเดียวกันมีตัว ละครผู้ร้ายบางตัวหากพิจารณาจากรูปลักษณ์หรือบุคลิกไม่สามารถบ่งบอกได้ว่าเป็นคนดีหรือคน เลว

ตัวตามพระ – ตัวตามนาง

ภาพยนตร์ไทยในช่วงปี พ.ศ. 2500 – 2526 ตัวละครตัวตามพระ ตัวตามนาง มีภาพ ตายตัวที่เด่นชัด คือ เป็นตัวตลกติดตามพระเอกหรือนางเอก เป็นตัวละครที่มักมีบทบาทเป็นผู้ ช่วยเหลือพระเอกหรือนางเอก เป็นตัวละครที่บางครั้งก็ไม่มีบทบาทที่สำคัญกับเนื้อเรื่องใน ภาพยนตร์มากนัก

ในขณะที่ภาพยนตร์ในยุคหลังช่วงปี พ.ศ. 2527 – 2549 ตัวละครตัวตามพระ ตัวตามนาง มี พบปรากฏในภาพยนตร์ไทยน้อยลง โดยบทบาทหรือหน้าที่ของตัวตามพระในยุคอดีตกลับไป ปรากฏในตัวละครอื่นแทน อย่างในภาพยนตร์เรื่อง *กุมภาพันธ์* ตัวละครที่มีบทบาทเป็นผู้ช่วยเหลือ

นางเอกก็คือ เพื่อนนางเอก ซึ่งมีได้มีลักษณะหรือนุคลิกแบบตัวตามนางแต่อย่างใด หรือบางครั้ง ตัวตามพระก็ได้รับการยกระดับให้มีความสำคัญมากยิ่งขึ้น ในภาพยนตร์บางเรื่องอย่าง *องค์บาก* บทตัวตามพระของ หม่ำ จ๊กมก เป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญเป็นลำดับสองรองจากพระเอก เท่านั้น

ตัวอิจฉา

ตัวอิจฉาในภาพยนตร์ไทยในยุคอดีต ในช่วงปี พ.ศ. 2500 – 2526 มีภาพตายตัวที่เด่นชัด คือ เป็นตัวละครที่มีลักษณะรูปร่างหน้าตาดีในระดับทัดเทียมกับนางเอกในเรื่อง มีรูปลักษณ์ นุคลิก หรืออากัปกิริยาที่ยั่วยวนทางเพศ แต่งกายเปิดเผยส่วนสัดส่วน มีนิสัยชอบอิจฉาริษยา

ในขณะที่ภาพยนตร์ไทยในยุคหลัง (พ.ศ. 2527 – 2549) ตัวอิจฉาในภาพยนตร์ไทยลด จำนวนลงเป็นลำดับ จนกระทั่งแทบไม่พบปรากฏในภาพยนตร์ไทยในยุคปัจจุบัน สำหรับบทบาท ซึ่งเคยเป็นหน้าที่ของตัวอิจฉา อย่างบทยั่วยวน หรือเปื้อนเปลือย ก็พบว่าตัวละครนางเอกใน ภาพยนตร์บางเรื่องก็รับหน้าที่นั้นแทน

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อภาพตายตัวของตัวละครในภาพยนตร์ไทย

จารีตการแสดงไทยในอดีต

ในช่วงต้นที่เมื่อการผลิตภาพยนตร์เผยแพร่เข้ามาในประเทศไทย ผู้สร้างภาพยนตร์ไทยใน ขณะนั้นยังไม่คุ้นเคยกับ "สื่อ" ชนิดใหม่ และยังไม่ชัดเจนในการเลือก "สาร" ที่จะนำมาสื่อได้อย่าง เหมาะสม ผู้ผลิตจึงนำ "สาร" ที่ตนคุ้นเคยเป็นอย่างดี อย่างจารีตการแสดงของไทยที่มีอยู่ก่อนหน้า นั้นมาสื่อผ่านภาพยนตร์

ภาพยนตร์ไทยในยุคต้นจึงรับเอาลักษณะของเนื้อหา วิธีการเล่าเรื่อง และลักษณะของตัว ละคร จากมหรสพการแสดงไทยที่มีอยู่ก่อนแล้วในตอนนั้น ดังจะเห็นได้จากการที่ตัวละครใน ภาพยนตร์ไทยในยุคนี้ มีการแบ่งประเภทเป็นเหมือน ตัวพระ ตัวนาง ตัวโกง ตัวอิจฉา ตัวตามพระ ตัวตามนาง เหมือนในลิเกไม่มีผิดเพี้ยน

ผู้ชม

ผู้ชมภาพยนตร์ไทยในยุคต้น ยังคงคุ้นเคยกับการเสพความบันเทิงในมหรสพไทยอดีต ที่ผู้ชมใส่ใจกับการแสดง นักแสดง มากกว่าเนื้อเรื่อง เพราะไม่ว่าจะเป็น ละครนอก ละครใน หรือลิเก ในอดีตนั้นมันแสดงเรื่องราวที่ซ้ำไปซ้ำไปมา เมื่อผู้ชมหันมาเสพย์ภาพยนตร์ก็ยังคงให้ความสำคัญ อยู่เช่นเดิมในยุคต้น ทำให้เกิดการยึดติดในตัวนักแสดง ทำให้พระเอกนางเอกในอดีตที่ได้ชื่อว่าเป็น พระเอกนางเอกยอดนิยม นั้น สามารถยืนระยะการเป็นพระเอกได้ยาวนานถึงกว่า 10 ปี และยังทำให้เกิดเป็นลักษณะของดาราคู่ขวัญ ที่ผู้ชมยังคงนิยมที่จะชมพระเอกนางเอกคนเดิมแสดง ภาพยนตร์ด้วยกันเรื่องแล้วเรื่องเล่า ผู้สร้างภาพยนตร์ในยุคนั้นจึงไม่กล้าที่จะสร้างสรรค์ หรือนำเสนอสิ่งแปลกใหม่ที่แหวกแนว เพราะเกรงว่าจะไม่ได้รับการยอมรับจากผู้ชม จึงทำให้โครงสร้าง การดำเนินเรื่อง บุคลิกลักษณะตัวละครได้ถูกผลิตซ้ำเดิม หรือเลียนแบบของเดิมซึ่งเคยประสบความสำเร็จ ซึ่งเมื่อผู้ชมยังคงตอบรับผู้สร้างก็จึงไม่เสี่ยงที่จะฉีกขนานในการที่จะเปลี่ยนแปลง ซึ่งเมื่อเกิดการกระทำที่ซ้ำแล้วซ้ำเล่าจึงเกิดเป็นภาพตายตัวขึ้น

ระบบธุรกิจภาพยนตร์

ในยุคภาพยนตร์ 16 ม.ม. ซึ่งถือได้ว่าเป็นยุคที่ภาพยนตร์ไทยมีลักษณะตายตัวอย่าง เด่นชัดนั้น กล่าวกันว่าเป็นยุคที่ภาพยนตร์ไทยมีความเฟื่องฟูถึงขีดสุดด้วยเช่นกัน ในยุคนั้นปีหนึ่ง ๆ มีการสร้างภาพยนตร์ไทยขึ้นมากกว่า 100 เรื่อง ภาพยนตร์ที่น่าแสดงโดยพระนางคู่ขวัญในยุคนั้น ต่างประสบความสำเร็จกันอย่างถล่มทลาย ทำให้เกิดผู้สร้างและนักลงทุนหน้าใหม่ที่มุ่งหน้าเข้ามา ชูดทองในวงการภาพยนตร์ไทยอย่างมากมาย มิตร - เพชรรา คือพระเอกนางเอกที่ผู้สร้างทุกคนต่าง ต้องการตัว ทำให้พระนางคู่ขวัญในยุคนั้นเดือนหนึ่ง ๆ ต้องแสดงภาพยนตร์พร้อมกันไม่ต่ำกว่า 15 เรื่อง ในขณะที่ความต้องการตัวพระนางคู่ขวัญมีมากแต่เวลานั้นมีอยู่อย่างจำกัด ผู้สร้างภาพยนตร์ แต่ละครรายจึงได้รับการเจียดคิวการถ่ายทำไปคนละเล็กคนละน้อย ทุกคนจำเป็นต้องทำงานแข่งกัน เวลา พระเอกนางเอกไม่มีโอกาสได้ศึกษาบท หรือฝึกซ้อมก่อนถ่ายทำ การแสดงจึงเป็นไปโดย สัญชาติญาณของความคุ้นเคย ลักษณะการแสดงสีหน้า แววตา จึงเป็นลักษณะที่พระเอกคนนั้นใช้ แสดงอยู่เป็นประจำทุกวัน ผู้สร้างภาพยนตร์ไม่มีโอกาสได้พิถีพิถันหรือสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ทุกอย่าง จึงดำเนินไปตามสูตรสำเร็จเดิม ๆ ที่ทุกคนคุ้นเคย การปิดกล่องภาพยนตร์ให้ทันตามกำหนดดูเป็น สิ่งที่ผู้สร้างหรือผู้กำกับให้ความสำคัญมากกว่า จึงเป็นที่มาของ ลักษณะการแสดงที่เป็นแบบฉบับ ตายตัวของพระเอกนางเอก บทบาทที่ตายตัวของตัวละครต่าง ๆ ลักษณะการดำเนินเรื่องที่ตายตัว เป็นสูตรสำเร็จ

ภาพยนตร์ต่างประเทศ

สำหรับภาพยนตร์ไทยแล้วคงต้องถือว่ามีภาพยนตร์ต่างประเทศเป็นครุคนหนึ่ง เพราะแม้แต่สื่อภาพยนตร์ก็เป็นสิ่งที่คนไทยเรารับเข้ามาจากชาติตะวันตก มิได้เป็นสื่อที่เกิดขึ้นในวัฒนธรรมของเรามาแต่ดั้งเดิม หลายครั้งเราเรียนรู้จักสื่อภาพยนตร์นี้จากการเป็นผู้ตาม ด้วยการเลียนแบบจากภาพยนตร์ต่างชาติที่เราได้ชมมา ก่อนที่เราจะนำมาปรับปรุงเพื่อให้สอดคล้องกับความเป็นไทยของเรา ภาพยนตร์แนววีรบุรุษสวมหน้ากากอย่าง อินทรีแดง ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนอันหนึ่งของการที่เราได้รับอิทธิพลมาจากภาพยนตร์ต่างชาติ อย่าง มนุษย์ค้างคาว (Batman) หรือ หน้ากากดำ (Zorro) ก่อนที่เราจะนำมาปรับปรุงจนกลายเป็นภาพยนตร์ไทยแนววีรบุรุษสวมหน้ากากที่ได้รับความนิยม จนมีการนำมาสร้างกันซ้ำแล้วซ้ำเล่าในยุคหนึ่ง จนเกิดเป็นภาพตายตัวของตัวละครประเภทนี้

นอกเหนือจากเป็นครุภาพยนตร์ต่างประเทศยังต้องนับว่าเป็นคู่แข่งของภาพยนตร์ไทยด้วย ในช่วงหลังปี พ.ศ. 2526 ภาพยนตร์ไทยของเราเสื่อมถอยความนิยม จำนวนผู้ชมภาพยนตร์ไทยลดลงเรื่อย ๆ ในทุก ๆ ปี ผู้ชมส่วนหนึ่งปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเลือกเสพย์ความบันเทิงอยู่ที่บ้านผ่านวิดีโอเทป หรือเคเบิลทีวี ในขณะที่ผู้ชมอีกส่วนหนึ่งหันไปชมภาพยนตร์ต่างประเทศมากขึ้น ทำให้ภาพยนตร์ไทยในช่วงก่อนหน้านั้นที่ยังยึดถือในแนวจารีต ตัวละครต่าง ๆ ยังคงมีลักษณะตายตัวที่เด่นชัด เพื่อแย่งชิงกลุ่มผู้ชมกับภาพยนตร์ต่างประเทศ ผู้สร้างภาพยนตร์ไทยพยายามปรับเนื้อหาและวิธีการนำเสนอในลักษณะที่เป็นสากลมากยิ่งขึ้น ทำให้จำเป็นต้องละทิ้งองค์ประกอบบางประการของภาพยนตร์แนวจารีต จึงเป็นเหตุให้ตัวละครบางประเภทต้องหมดบทบาทลง อย่างตัวอีกฉาที่ค่อย ๆ หายไปจากภาพยนตร์ไทย พร้อม ๆ กับการลดจำนวนลงของการสร้างภาพยนตร์แนวชิงรักหักสวาท ขณะที่ตัวละครอย่างตัวตามพระ ตัวตามนาง ก็ต้องปรับบทบาทของตัวเอง ตัวตามพระ ตัวตามนาง ในภาพยนตร์ไทยยุคหลังมิได้เป็นตัวตลกอีกต่อไป เพราะในปัจจุบันนี้ภาพยนตร์มิได้เป็นแนวครบรสที่ต้องมีตัวตลกแทรกอยู่ในทุกเรื่อง ดังนั้นถ้าหากเรื่องใดมิใช่ภาพยนตร์ตลก ตัวตามพระ ตัวตามนาง ก็มีอาจแสดงบทตลกได้

ผลที่เกิดขึ้นจากภาพถ่ายตัวในแง่การสื่อสารกับมวลชน

ในภาพยนตร์ไทยปัจจุบัน ลักษณะตัวละครที่มีภาพถ่ายตัวที่เด่นชัดนับวันก็ยิ่งลดน้อยลงเป็นลำดับ ภาพยนตร์ไทยในยุคหลังให้ความสำคัญกับความสมจริงสมจังของตัวละครมากขึ้น ภาพถ่ายตัวบางประการที่เป็นอุปสรรคต่อการสร้างความสมจริงของตัวละคร ก็มักจะต้องถูกลดระดับความสำคัญลง แต่อย่างไรก็ดีภาพถ่ายตัวยังเป็นสิ่งที่ภาพยนตร์ไทยมีอาจขาดได้ เพราะภาพถ่ายตัวนั้นนับว่าเป็น รหัสสารเชิงเสมือนจริง (Analogic Message Codes) ซึ่งผู้สร้างภาพยนตร์จำเป็นต้องใช้เพื่อให้การสื่อสารกับผู้ชมเกิดความเข้าใจที่ถูกต้องและสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

การสื่อสารด้วยภาพถือเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งของภาพยนตร์ เพราะภาพช่วยให้การสื่อสารกับคนดูเป็นไปได้อย่างรวดเร็วและถูกต้อง หลายครั้งในภาพยนตร์จะเห็นการนำภาพถ่ายตัวมาใช้เพื่อให้ผู้รับสารสามารถเข้าใจได้อย่างรวดเร็ว เช่นหากต้องการจะสื่อว่าตัวละครเป็นคนไม่ดี ไม่เป็นที่น่าไว้วางใจ การนำภาพถ่ายตัวของคนร้าย ที่มีหนวดเครารุงรัง การแสดงอาการปฏิกิริยาที่ดุ๊กดิ๊กๆ ก็ทำให้ผู้ชมเข้าใจได้ตัวละครตัวนั้นได้โดยทันที โดยไม่ต้องมีคำอธิบายที่เยิ่นเย้อยืดยาว

ข้อจำกัดในการวิจัย

สำหรับการศึกษาวิจัยเรื่อง "ภาพถ่ายตัวของตัวละครต่าง ๆ ในภาพยนตร์ไทย" ของผู้วิจัยในครั้งนี้ ได้กำหนดขอบเขตของภาพยนตร์ไทยที่ทำการศึกษาไว้กว้างมากเกินไป โดยกำหนดให้เป็นภาพยนตร์ไทยที่ออกฉายในช่วงตั้งแต่ปี พ.ศ. 2500 – 2549 ในขณะที่ผู้วิจัยมีระยะเวลาในการศึกษาวิจัยที่ค่อนข้างจำกัด ดังนั้นผลการศึกษาวิจัยที่ได้จึงอาจยังขาดความครบถ้วนและทั่วถึง

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต

สำหรับผู้สนใจศึกษาภาพถ่ายตัวของตัวละครในภาพยนตร์ไทย อาจเลือกศึกษาภาพถ่ายตัวของตัวละครในยุคใดยุคหนึ่งเป็นการเฉพาะเจาะจง เพื่อให้เข้าใจอิทธิพลและปัจจัยต่าง ๆ ซึ่งอยู่เบื้องหลังภาพถ่ายตัวของตัวละครต่าง ๆ อย่างแจ่มชัดมากยิ่งขึ้น